
VASTAUS UKRAINALAISILLE TOVEREILLE SELUSTASSA JA RINTAMALLA

Siitä hetkestä lähtien, kun suhteet Ukrainan Radan² kanssa kärjistyivät, olen saanut ukrainalaisilta tovereilta paljon päätöslauselmia ja kirjeitä, jotka koskevat selkkausta Radan kanssa. Pidän mahdottomana ja tarpeettomana vastata jokaiseen päätöslauselmaan ja jokaiseen kirjeeseen erikseen, koska nuo päätöslauselmat ja kirjeet melkein aina kertaavat toisiaan. Siksi päätin ottaa niistä useimmin esiintyvät kysymykset ja vastata niihin niin selvästi, ettei epäilyksille jää sijaa. Ne, nuo kysymykset, ovat kaikille tunnettuja:

- 1) miten selkkaus syntyi,
- 2) minkälaisissa kysymyksissä selkkaus syntyi,
- 3) minkälaisia toimenpiteitä tarvitaan selkkauksen ratkaisemiseksi rauhallisesti,
- 4) alkaako todellakin veljeskansojen veren vuodatus?

Sitten seuraa yleinen vakaumus siitä, että kahden sukulaiskansan välinen selkkaus tulee ratkaistuksi rauhallisesti, ilman veljesveren vuodatusta.

Ennen kaikkea täytyy panna merkille eräänlainen käsitteiden sekoittuminen ukrainalaisilla tovereilla.

He kuvailevat toisinaan selkkauksen Radan kanssa Ukrainan ja Venäjän kansojen väliseksi selkkaukseksi. Mutta asia ei ole niin. Ukrainan ja Venäjän kansojen välillä ei ole eikä voi olla selkkausta. Ukrainan kansa ja Venäjän kansa, samoin kuin Venäjän muutkin kansat, ovat työläisiä ja talonpoikia, sotilaita ja matruuseja. Kaikki he ovat taistelleet yhdessä tsarismia ja Kerenskin komentoa vastaan, tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, sotaa ja imperialismia vastaan. Kaikki he ovat vuodattaneet yhdessä vertaan maan ja rauhan puolesta, vapauden ja sosialismin puolesta. Taistelussa tilanherroja ja kapitalisteja vastaan he kaikki ovat veljiä ja tovereita. Taistelussa omien perusetujensa puolesta heillä ei ole eikä voi olla selkkausta. Työtätekevien vihollisille on tietysti edullista selittää selkkaus Radan kanssa Venäjän ja Ukrainan kansojen väliseksi selkkaukseksi, sillä sellaisen käsityksen avulla voidaan kaikkein helpoimmin usuttaa sukulaiskansojen työläisiä ja talonpoikia toistensa kimppuun näiden kansojen sortajien iloksi. Mutta onko valveutuneiden työläisten ja talonpoikain vaikea käsittää, että se, mikä on edullista kansojen sortajille, on vahingollista kansoille?

Selkkaus ei syntynyt Venäjän ja Ukrainan kansojen, vaan Kansankomissaarien Neuvoston ja Radan Pääsihteeristön välillä.

Minkälaisissa kysymyksissä selkkaus syntyi?

Sanotaan, että selkkaus syntyi sentralismia ja itsemääräämistä koskevassa kysymyksessä, että Kansankomissaarien Neuvosto ei anna Ukrainan kansan ottaa valtaa omiin käsiinsä ja määrätä vapaasti omaa kohtaloaan. Onko se totta? Ei, se ei ole totta. Kansan-

komissaarien Neuvosto pyrkii juuri siihen, että kaikki valta Ukrainassa kuuluisi Ukrainan kansalle, siis ukrainalaisille työläisille ja sotilaille, talonpojille ja matruuseille. Neuvostovalta, s.o. työläisten ja talonpoikain, sotilaiden ja matruusien valta, ilman tilanherroja ja kapitalisteja, — se juuri onkin se kansanvalta, jonka puolesta Kansankomissaarien Neuvosto taistelee. Pääsihteeristö ei tahdo sellaista valtaa, sillä se ei halua tulla toimeen ilman tilanherroja ja kapitalisteja. Siinä, eikä sentralismissa, on asian ydin.

Kansankomissaarien Neuvosto on aivan alusta alkaen ollut ja on edelleenkin vapaan itsemääräämisen kannalla. Sillä ei ole mitään sitäkään vastaan, että Ukrainan kansa eroaisi riippumattomaksi valtioksi. Se on ilmoittanut sen monta kertaa virallisesti. Mutta kun kansan itsemäärääminen sekoitetaan Kaledinin itsevaltiuden kanssa, kun Radan Pääsihteeristö yrittää esittää kasakkakenraalien vastavallankumoukselliset omavaltaisuudet kansan itsemääräämisen ilmauksena, niin Kansankomissaarien Neuvosto ei voi olla huomauttamatta, että Pääsihteeristö leikkii itsemääräämistä verhoten tällä pelillä liittoansa Kaledinin ja Rodzjankon kanssa. Me olemme kansojen itsemääräämisen kannalla, mutta me olemme sitä vastaan, että itsemääräämisen lipun alla salakuljetettaisiin Kaledinin itsevaltius, Kaledinin, joka vielä eilen teki kaikkensa Suomen kuristamiseksi.

Sanotaan, että selkkaus syntyi Ukrainan tasavaltaa koskevassa kysymyksessä, että Kansankomissaarien Neuvosto ei tunnusta Ukrainan tasavaltaa. Onko se totta? Ei, se ei ole totta. „Uhkavaatimuksessaan“ ja „vastauksessaan“ Pietarin ukrainalaiselle esikunnalle³

Kansankomissaarien Neuvosto tunnusti virallisesti Ukrainan tasavallan. Se on valmis tunnustamaan Venäjän minkä kansallisen alueen tasavallan hyvänsä, jos tuon alueen työtätekevä väestö sitä haluaa. Se on valmis tunnustamaan maamme valtiollisen elämän federatiivisen rakenteen, jos Venäjän alueiden työtätekevä väestö sitä haluaa. Mutta kun kansantasavalta sekoitetaan Kaledinin sotilasdiktatuurin kanssa, kun Radan Pääsihteeristö yrittää esittää monarkistit Kaledinin ja Rodzjankon tasavallan tukipyylväänä, niin Kansankomissaarien Neuvosto ei voi olla lausumatta, että Pääsihteeristö leikkii tasavaltaa verhoten tällä pelillä täydellistä riippuvaisuuttaan monarkistisista rahapösöistä. Me olemme Ukrainan tasavallan puolesta, mutta me olemme sitä vastaan, että tasavallan lipulla verhottaisiin kansan vannoutuneita vihollisia, monarkisteja Kaledinia ja Rodzjankoa, jotka vielä eilen tekivät kaikkensa vanhan valtakomennon palauttamiseksi ja kuolemanrangaistuksen käytäntöönottamiseksi sotilaita varten.

Ei, sentralismin ja itsemääräämisen kysymyksillä ei ole mitään yhteyttä selkkaukseen Radan kanssa. Kiista ei syntynyt näiden kysymysten ympärillä. Sentralismin ja itsemääräämisen Pääsihteeristö on sotkenut asiaan keinotekoisesti, strategisena juonena, jonka tarkoituksena on peittää ukrainalaisilta kansanjoukoilta selkkauksen todelliset syyt.

Selkkaus ei syntynyt sentralismia ja itsemääräämistä koskevassa kysymyksessä, vaan kolmessa seuraavassa konkreettisessa kysymyksessä:

Ensimmäinen kysymys. Selkkaus alkoi Pääsihteeristön jäsenen Petljuran antamista rintamapäivä-

käskyistä, jotka uhkasivat saattaa rintaman täydelliseen sekasortoon. Päämajasta ja rintaman tarpeista välittämättä, rauhanneuvotteluista ja yleensä rauhan asiasta välittämättä Petljura alkoi päiväkäskyissään kutsua kaikkia armeijan ja laivaston ukrainalaisia joukko-osastoja Ukrainaan. On helppo käsittää, että rintama olisi luhistunut silmänräpäyksessä, jos kaikki ukrainalaiset joukko-osastot olisivat totelleet Petljuran käskyjä: pohjoiset ukrainalaiset joukko-osastot olisivat lähteneet etelään, eteläiset ei-ukrainalaiset joukko-osastot pohjoiseen, muut kansallisuudet olisivat myöskin lähteneet liikkeelle „kotia kohti“, rautatiet olisivat joutuneet kuljettamaan yksistään vain sotilaita ja varusteita, elintarvikkeiden kuljetus rintamalle olisi lakannut, sillä ei olisi ollut millä kuljettaa niitä,— ja rintamasta olisi jäänyt jäljelle vain pelkkä muisto. Siten olisi välirauhan ja rauhan asia tullut järkytetyksi perinpohjin. Sanomattakin on selvää, että tavallisena aikana ukrainalaisen sotilaan paikka on ennen kaikkea kotonaan, Ukrainassa. Sanomattakin on selvää, että armeijan „kansallistaminen“ on hyväksyttävää ja toivottavaa. Kansankomissaarien Neuvosto on tehnyt siitä monta kertaa virallisen ilmoituksen. Mutta sodan oloissa, kun rauhan asiaa ei ole vielä saatu järjestykseen ja kun rintamaa ei ole rakennettu kansallisen tunnusmerkin mukaan, kun viipymättä toimeenpantava armeijan „kansallistaminen“ uhkaa kulkulaitoksemme heikkouden vuoksi sotilaiden poistumisella ja rintaman luhistumisella, rauhan ja välirauhan murtamisella, niin on sanomattakin selvää, että sellaisissa oloissa kansallisten joukko-osastojen viipymättömästä poistumisesta ei voinut olla puhettakaan.

En tiedä, käsittikö Petljura sen, että ajattelemattomilla päiväkäskyillään hän hajoittaa rintamaa ja murtaa rauhan asian. Mutta ukrainalaiset sotilaat ja matruusit ymmärsivät sen heti, sillä he kaikki, harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, kieltäytyivät tottelemasta Petljuraa ja jäivät paikoilleen rauhan solmimiseen asti. Siten ukrainalaiset soturit pelastivat rauhan asian, ja Petljuran harkitsemattomia päiväkäskyjä koskeva kysymys on menettänyt toistaiseksi erikoisen kärkevyytensä.

Toinen kysymys. Petljuran päiväkäskyjen alkamaa selkkausta kärjisti Radan Pääsihteeristön politiikka: se alkoi Ukrainan edustajain Neuvostojen aseistariisumisen. Pääsihteeristön joukko-osastot karkasivat Kievissä yöllä neuvostosotajoukkojen kimppuun ja riisuiivat ne aseista. Samanlaisia yrityksiä oli Odessassa ja Harkovissa, mutta nuo yritykset epäonnistuivat, sillä ne kohtasivat siellä vastarinnan. Mutta meillä on varmat tiedot siitä, että Pääsihteeristö kuljettaa sotajoukkoja Odessaa ja Harkovia vastaan neuvostosotajoukkojen aseistariisumisen tarkoituksessa. Meillä on varmat tiedot siitä, että monissa muissa vähemmän huomattavissa kaupungeissa neuvostosotajoukot on jo riisuttu aseista ja „laskettu kotiin“. Näin ollen Radan Pääsihteeristö on asettanut päämääräkseen toteuttaa Kornilovin ja Kaledinin, Aleksejevin ja Rodzjankon ohjelman Neuvostojen aseistariisumisesta. Mutta Neuvostot ovat vallankumouksen tuki ja turva. Ken riisuu aseista Neuvostot, se riisuu aseista vallankumouksen, se saattaa perikatoon rauhan ja vapauden asian, se pettää työläisten ja talonpoikain asian. Neuvostot pelastivat Venäjän Kornilovin ikeeltä. Neuvostot pelastivat

Venäjän kerenskiläisyyden häpeältä. Neuvostot voittivat Venäjän kansoille maan ja välirauhan. Neuvostot, ja vain ne, kykenevät viemään kansanvallankumouksen täydelliseen voittoon. Siksi se, joka nostaa kätensä Neuvostoja vastaan, auttaa tilanherroja ja kapitalisteja kuristamaan koko Venäjän työläisiä ja talonpoikia, auttaa Kaledineja ja Aleksejeveja lujittamaan „rautaista“ valtaansa sotilaiden ja kasakkojen yli.

Meille on turhaa puhua, että Pääsihteeristössä istuvat sosialistit ja että siksi he eivät voi pettää kansan asiaa. Kerenski nimittää itseään sosialistiksi, mutta siitä huolimatta hän lähetti sotajoukkoja vallankumouksellista Pietaria vastaan. Gots nimittää itseään sosialistiksi, mutta siitä huolimatta hän nostatti upseerikoululaiset ja upseerit kapinaan Pietarin sotilaita ja matruuseja vastaan. Sosialisteiksi nimittävät itseään myös Savinkov ja Avksentjev, mutta siitä huolimatta he saattoivat rintamalla voimaan kuolemanrangaistuksen sotilaille. Sosialisteja ei pidä arvostella heidän sanojensa, vaan heidän tekojensa perusteella. Pääsihteeristö saattaa sekasortoon ja riisuu aseista Ukrainan Neuvostoja tehden Kaledinille helpommaksi verisen komennon pystyttämisen Donilla ja kivihiili-alueella, — se on tosiasia, jota ei voida peittää minikäänlaisilla sosialistisilla lipuilla. Juuri siksi Kansankomissaarien Neuvosto väittää, että Pääsihteeristön politiikka on vastavallankumouksellista politiikkaa. Juuri siksi Kansankomissaarien Neuvosto uskoo, että ukrainalaiset työläiset ja sotilaat, jotka ovat taistelleet Venäjällä ensi riveissä vallankumouksellisen Neuvostovallan puolesta, pystyvät kutsumaan Pääsihteeristönsä järjestykseen tai panemaan toimeen sen

uusintavaalit kansojen välisen rauhan etujen mukaisesti.

Puhutaan sotajoukko-osastojen „vaihtamisesta“ Ukrainan ja Venäjän välillä, rajankäynnistä y.m. Kansankomissaarien Neuvosto käsittää täydellisesti rajankäynnin välttämättömyyden. Mutta rajankäynnin täytyy olla veljellistä, sovinnollista ja sopimukseen perustuvaa eikä väkivaltaista, sellaisen „periaatteen“ mukaista, että „kaappaa minkä voit ottaa“, „riisu aseista kenet voi aseistariisua“, kuten nykyään tekee Pääsihteeristö, joka kaappaa elintarvikkeita ja anastaa tavaralasteja syösten armeijan viluun ja nälkään.

Kolmas kysymys. Selkkaus kehittyi kireimmilleen, kun Pääsihteeristö kieltäytyi tiukasti päästämästä Neuvostojen vallankumouksellisia sotajoukkoja Kaledinia vastaan. Pääsihteeristön osastot pysäyttävät vallankumouksellisia sotajoukkoja kuljettavia junia, purkavat rataa, uhkaavat ampumisilla ja sanovat, että ne eivät voi laskea alueensa kautta „vieraita“ sotajoukkoja. Siis venäläiset sotilaat, jotka vielä eilen taistelivat yhdessä ukrainalaisten kanssa niitä hirttäjäkenraaleja vastaan, jotka yrittivät tallata jalkoihinsa Ukrainan,— siis nämä venäläiset sotilaat osoittautuvat nyt „vieraksi“! Ja tällaista tapahtuu samaan aikaan, kun tuo samainen Pääsihteeristö päästää esteettömästi alueensa läpi Rostoviin kaledinilaisia kasakkaosastoja ja vastavallankumouksellisia upseereja, joita virtaa kaikilta tahoilta Kaledinin luo!

Kornilovilaiset ja kaledinilaiset keihästävät rostovilaisia punakaartilaisia, mutta Radan Pääsihteeristö estää avunannon meidän tovereillemme Rostovissa! Kaledinilaiset upseerit ampuvat kaivoksilla meidän

tovereitamme, mutta Pääsihteeristö estää meitä ojentamasta avunkättä tovereillemme, kaivostyöläisille! Voidaanko ihmetellä sitä, että vasta eilen hajalle lyöty Kaledin etenee tänään yhä kauemmas pohjoiseen vallatan Donetsin kivihiilialuetta ja uhaten Tsaritsynia? Eikö ole selvää, että Pääsihteeristö on liitossa Kaledinin ja Rodzjankon kanssa? Eikö ole selvää, että Pääsihteeristö pitää parempana liittoa kornilovilaisten kanssa kuin liittoa Kansankomissaarien Neuvoston kanssa?

Puhutaan Kansankomissaarien Neuvoston ja Radan Pääsihteeristön välisen sopimuksen välttämättömyydestä. Mutta onkohan vaikea ymmärtää, että sopimus nykyisen Pääsihteeristön kanssa olisi sopimus Kaledinin ja Rodzjankon kanssa? Onkohan vaikea ymmärtää, että Kansankomissaarien Neuvosto ei voi tehdä itsemurhaa? Me emme alkaneet vallankumousta tilanherroja ja kapitalisteja vastaan sitä varten, että lopettaisimme sen liittoon hirttäjä Kaledinien kanssa. Työläiset ja talonpojat eivät ole vuodattaneet vertaan sitä varten, että antautuisivat Aleksejevien ja Rodzjankojen armoille.

Joko tahi:

joko Rada katkaisee välinsä Kaledinin kanssa, ojentaa kätensä Neuvostoille ja avaa vallankumouksellisille sotajoukoille tien Donilla olevaa vastavallankumouksellista pesää vastaan, ja silloin Ukrainan ja Venäjän työläiset ja sotilaat lujittavat vallankumouksellisen liittonsa veljeilyn uudella purkauksella;

tai Rada ei halua katkaista välejänsä Kaledinin kanssa eikä avaa tietä vallankumouksellisille sotajoukoille, ja silloin Radan Pääsihteeristö saa aikaan sen,

mitä ovat tuloksettomasti yrittäneet saada aikaan kansan viholliset, nimittäin veljeskansojen veren vuodatuksen.

Pääsihteeristön kutsuminen järjestykseen tai sen uudestaan valitseminen vaarallisen selkkauksen rauhallisesti ratkaisemiseksi riippuu ukrainalaisten työläisten ja sotilaiden valveutuneisuudesta ja vallankumouksellisuudesta.

Ukrainalaisten työläisten ja sotilaiden lujuudesta ja päättäväisyydestä riippuu myös se, että Pääsihteeristö pakoitetaan sanomaan selvästi, minkälaisen liiton kannalla se on nykyään: kannattaako se liittoa Kaleдинin ja Rodzjankon kanssa vallankumousta vastaan vaiko liittoa Kansankomissaarien Neuvoston kanssa kadettien ja kenraalien vastavallankumousta vastaan.

Selkkauksen rauhallinen ratkaiseminen on Ukrainan kansan käsissä.

Kansankomissaari *J. Stalin*

Joulukuun 12 pnä 1917

"Pravda" № 213,
joulukuun 13 pnä 1917